

det Første, altsaa det, der tilstræbes ved Lovforslaget, er at fjerne Tvivl. Naar man nu imidlertid læser det paagjældende Lovforslag igjennem, vil man hurtig komme til det Resultat, at der ved dette ikke fjernes en eneste Tvivl. Lovforslaget afviger nemlig fra de tidligere Lovforslag af samme Art deri, at det borttager fra Udtrykket „løbende Udgifter“ alle nærmere Bestemmelser, som fandtes i de Lovforslag, der om denne Sag have været givne nu i 35 Aar, nemlig lige siden Grundlovens Givelse indtil Dato. Det er netop om dette Udtryk „løbende Udgifter“, at Uenigheden har været, og ene og alene derom; det er om dette Udtryks Forstaaelse, at man i Landstinget har reist Tvivl. I Virkeligheden tror jeg nu, at der ingen Tvivl har været paa dette Punkt, og jeg skal henvise til, at det er ganske mærkeligt, at denne Tvivl først er kommet frem i de sidste Par Aar, tidligere har den ikke været der, men det skal jeg senere komme nærmere ind paa, jeg antyder det kun her. Det, der er Hovedsagen, Faktum, er, at det er om dette Udtryk, at Tvivlen i Landstinget har været reist. Denne Tvivl forekommer det mig nu, at Regjeringen kunde have bekæmpet paa en noget anden Maade. Hvis det virkelig havde været den om at gøre at faae denne Tvivl fjernet, havde den simpleste Fremgangsmaade fra Regjeringens Side været den, at stille sig paa det samme Standpunkt, som ikke blot alle tidligere Regjeringer have staaet paa, men som ogsaa har været Folkethingets til alle Tider, og som den nuværende Regjering selv har staaet paa hele den Tid, den har været ved Roret. Det har Regjeringen ikke gjort. I Stedet derfor har den fulgt den Fremgangsmaade at ville bøde paa Tvivlen ved at borttage de nærmere Bestemmelser af Udtrykket „løbende Udgifter“, som fandtes i de oprindelige Forslag. Disse nærmere Bestemmelser vare dels Ordet „nødvendige“, dels Udtrykket „efter de hidtil gjældende Regler“. Med Hensyn til „nødvendige“ skal jeg indrømme, at der maaste er overflødig, thi alle Udgifter, som ere løbende, ville i Almindelighed ogsaa være nødvendige, og de fleste nødvendige Udgifter ere løbende, saa disse to Ting i Virkeligheden falde sammen, det vil sige, naar man taler om „nødvendig“ i konstitutionel Forstand; Udgifter nemlig, om hvilke samtlige Lovgivningsfaktorer maa være enige, ere nødvendige under en midlertidig Nødstilstand; i dette Tilfælde vil „nødvendig“ falde sammen med „løbende“, og der vil man altsaa kunne sige, at denne Tilføielse ingen afgjørende Rolle spiller. Men Tilføielsen „efter de hidtil gjældende

Regler“ har Regjeringen ogsaa borttaget, og derved forekommer det mig — jeg tror, det er utvivlsomt, hvad jeg senere skal paa vise — at den høie Regjering har, i Stedet for at gjøre Udtrykket „løbende Udgifter“ klart, gjort det saa uklart, som det overhovedet er muligt for den at gjøre det. Regjeringen gaar nemlig ud fra den forbausende Forudsætning i sine Motiver, at „løbende Udgifter“ veed Enhver hvad er. Den siger, at Enhver let kan forstaa, hvad „løbende Udgifter“ er, Banfælgigheden bestaar deri at udtrykke paa en tilfredsstillende Maade, hvilke Udgifter der kunne betegnes som løbende, og det vil saa igjen ikke være utvivlsomt, naar Udtrykket ikke gjøres uklart ved Tilføielsen „efter de hidtil gjældende Regler“. Men det er ikke rigtigt, det stemmer ikke med de faktiske Ting, der ere skete i Landstinget, hvor jo hele Historien er foregaaet. Der er ikke noget andet Sted i Verden, hvor man har været i Tvivl om, hvad der skal forstaaes ved en midlertidig Finantslov. I Landstinget er Tvivlen ikke opstaaet ved Ordet „midlertidig“, men ved Ordet „løbende“. Landstingets Betænkning over Statsrevisionens Indstilling i 1883 indeholder, som erede Medlemmer ville erindre, en Klassifikation af Udgifterne, netop bygget paa Udtrykket „løbende“. Udgifterne inddeles i 3 Klasser, A, B og C, under A opføres de utvivlsomt løbende Udgifter, under B opføres en anden Klasse af Udgifter, som jeg ikke behøver nærmere at omtale her, og under C opføres Landstingets Udvalg en Række af Udgifter, om hvilke det siger, at det ikke veed, hvorvidt de ere løbende eller ikke. Jeg tror ikke, at man paa nogen Maade stærkere kan udtrykke sin Mangel paa Klarhed over, hvad der skal forstaaes ved „løbende Udgifter“, end ved denne A-B-C. Til C henføres ikke blot saadanne Udgifter, som Udvalget er i Tvivl om ere løbende, men der henføres efter Overenskomst Alt, hvad der overhovedet har været nogen Tvivl om, og det tilføies baade i selve Betænkningen og under Forhandlingerne i Salen, at det godt kan være, at der er henført for Meget eller for Lidt til C, man anmoder Medlemmerne om ikke at lægge for stærk Vægt paa denne Klassifikation, thi den betyder ikke Noget. Det er ganske vist, at med Hensyn til Spørgsmaalet om Udgifternes Berettigelse eller ikke, har denne Klassifikation ikke stor Betydning. Den har den Betydning, at nogle Udgifter betegnes som dem, der kunne passere, og andre Udgifter lader man passere uden at gjøre denne Tilføielse. Det er hele Forskjellen. Men med Hensyn til den